

www.jollibre.com

© Del text: 2026, Francesc Miralles

© D'aquesta edició:

2026, Sanoma Educación, SLU i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Educación, SLU i Grup Promotor, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

ISBN: 978-84-1152-075-1

Dipòsit legal: M-97-2026

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: febrer de 2026

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Queda prohibida la utilització dels continguts d'aquesta obra, de qualsevol manera o per qualsevol procés, amb finalitats de mineria de textos i de dades, aprenentatge automàtic, desenvolupament, entrenament i/o enriquiment d'intel·ligències artificials de qualsevol tipus.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

EL
BOI
XI
MÀ

jollibre

*Al meu amic Lluís Biarnés:
sense tu no hauria escrit mai aquesta història.*

*«Vaig anar als boscos perquè volia viure deliberadament;
enfrontar només els fets essencials de la vida
i veure si podia aprendre el que ella havia d'ensenyar-me.*

*Volia viure profundament
i rebutjar tot allò que no fos vida...
per no adonar-me, en el moment de morir,
que no havia viscut».*

WALDEN O LA VIDA ALS BOSCOS

H. D. THOREAU

Estat d'alarma

9

La tardor començava a tenyir els turons de daurat quan en Toni va tornar de l'institut aquell divendres. Fins i tot en un poble petit com aquell, va trobar que els carrers estaven estranyament buits per ser cap de setmana. Era com si tothom hagués decidit tancar-se, en lloc de gaudir del clima suau dels últims dies d'octubre.

Què passava?

En entrar a casa, es va descalçar i es dirigia a la cuina per preparar-se un entrepà quan va veure que els seus pares i la seva germana gran estaven palplantats davant el televisor.

No hi eren mai a aquelles hores, i això el va posar encara més en guàrdia. Quan es va apropar al sofà per preguntar-los què passava, la seva mare li va indicar amb una manotada a l'aire que callés i s'assegués amb ells.

Encara sense comprendre res, en Toni es va deixar caure sobre una butaca mentre, al televisor, un periodista veterà deia micròfon en mà:

«Davant l'avenç preocupant de la nova pandèmia, el govern està reunit en aquests moments per decidir si,

des de demà al matí, es declara un nou confinament, que inicialment es limitaria a un període de dues setmanes.»

—Van dir el mateix el 2020 —va comentar la seva germana, abatuda— i al final va durar cent dies.

—Doncs haurem d'anar al supermercat ara mateix —va afegir el pare—, abans que la gent del poble ens deixi sense paper de vàter, com va passar amb la covid.

—Sí, millor que hi anem ara —el va secundar la seva dona—. Ens haurem de proveir de tot abans no saquegin les prestatgeries.

10

«Just el que esteu a punt de fer vosaltres», va pensar en Toni mentre veia com els seus pares s'afanyaven cap al garatge per anar amb cotxe a l'hipermercat dels afores del poble.

Mentrestant, la seva germana va córrer cap a l'habitació enganxada al telèfon. Sens dubte, es passaria la resta de la tarda comentant les males notícies amb els seus amics de la facultat de Dret.

Quan es va quedar sol al menjador, en Toni va contemplar des del finestral el suau paisatge del Montseny. Allà havia viscut els setze anys que feia que era al món. De tot aquest temps, mai no oblidaria com de difícils havien estat els tres llargs mesos de confinament, quan només era un nen.

Encara que tingués la natura més a prop que els nois de la ciutat, les classes per Zoom i la restricció de moviments que imposaven els agents forestals li havien semblat una tortura. En Toni sempre havia estat un ocell de bosc, que no vol ser controlat.

Quan, un mes enrere, van sentir-se les primeres notícies de la nova epidèmia que s'havia iniciat a l'Orient Mitjà, no imaginava que aquell malson tornaria a repetir-se.

Des del finestral podia veure, dues cases més enllà, el fum que s'escapava de la xemeneia d'en Miquel, el seu millor amic. Sense dubtar-ho ni un instant, en Toni el va anar a buscar.

Una idea salvatge

12 Després de trucar dues vegades al timbre sense que ningú no respongués, en Toni es va adonar que la porta estava entreoberta. Esperonat per la situació, la va empènyer i va passar a l'interior del xalet, on la xemeneia estava encesa.

El menjador es veia desert, però un brunzit de música electrònica al pis de dalt li va revelar que el seu amic era a casa.

Va pujar els esglaons de dos en dos i va irrompre a l'habitació d'en Miquel sense ni tan sols trucar a la porta. Per sorpresa seva, el va trobar assegut a terra amb els ulls plens de llàgrimes.

Més corpulent que ell i de caràcter dur, en Toni mai no l'havia vist així. Es va ajupir al seu costat i li va posar la mà a l'espatlla mentre li deia:

—No t'espantis, Miquel... Si la passada pandèmia no ens va matar, en aquesta...

—Idiota, no estic plorant per la pandèmia! —Tot seguit, va aixecar la mà per disculpar-se i va apagar la música.— Perdó, estic molt malament.

—Es pot saber què et passa?

—La Vicky... M'ha demanat que ens prenguem un temps —va murmurar amb una tremolor a la veu.

—Aquella que no m'has presentat mai... Ni tan sols l'he vista en cap foto —va dir en Toni—. Quant portàveu? Dos mesos?

—Gairebé tres —va replicar l'altre eixugant-se la cara amb la màniga—. No te l'he presentada perquè viu lluny d'aquí. I no té xarxes ni es deixa fotografiar. Vol viure de forma cent per cent analògica.

—Doncs que li vagi bé... Tu què vols fer? —li va preguntar en Toni mirant-lo molt seriosament.

En Miquel es va posar dret i, després de desviar els seus ulls brillants cap a la finestra, va replicar:

—Què vols que faci? Haig de respectar la seva decisió. Si hi insisteixo, semblaré un *stalker*, un assetjador.

—No em refereixo a això, ruc. No s'ha d'insistir mai. Tens més possibilitats que ella torni si tu no dius ni piu. Arribarà un moment en què es preguntarà què deus estar fent... i si estàs amb una altra. —Va respirar profundament abans de declarar:— Amb «què vols fer» em referia al confinament que, gairebé segur, començarà demà.

—N'he sentit alguna cosa, sí... —va dir en Miquel amb expressió indiferent—. Què vols que faci? Si es confirma, el que faré és fotre'm a casa, com tothom.

—Podem no ser com tothom.

Després de llançar aquestes paraules, en Toni li va dirigir una mirada enigmàtica.

En Miquel va creuar els braços, entre confós i fora de polleguera, i li va preguntar:

—Quina idea boja se t'ha ficat al cap, ara?

—Més que boja és una idea salvatge. —Va fer una pausa dramàtica per buscar les paraules justes.— Abans no ens recloguin a tots, cosa que podria passar aquest dissabte a les vuit del matí, podríem fugir de matinada i fer del bosc casa nostra.

14 En Miquel va obrir molt els ulls, donant a entendre al seu amic que s'havia guillat del tot.

—He estat llegint sobre els boiximans —va continuar en Toni—. I sobre altres cultures que viuen de la natura. Especialment a la tardor, quan es troben castanyes, bolets i tubercles; aquí fora hi ha tot el que necessitem per subsistir. Què et semblaria si ens proposem el repte de sobreviure un parell de setmanes al bosc pels nostres propis mitjans? Jo només portaré la meva navalla, una cantimplora i el sac de dormir.

Nerviós, el seu amic es rascava el cos com si estigués ple de puces. Caminant amunt i avall per la petita habitació, va remugar:

—Estàs malament del cap, però això del repte de supervivència m'atrau, no et dic que no...

—Millor buscar-nos la vida al bosc que quedar-te tancat a plorar per la teva xicota analògica.

—Ei, no te'n riguis, d'acord?

—Que la bombin! Més analògics serem nosaltres, si som capaços de sobreviure amb el que ens dona la terra. Imagina't com molarà explicar aquesta aventura, si acon-

seguim aguantar les dues setmanes. Serem els herois del poble!

—Això si no ens morim abans de gana o de fred. —I, després de fer un copet impetuós, en Miquel va dir:— Què coi, em sumo a l'aventura. Quan sortim?

El diari del bosc (I)

16 Dissabte 28 d'octubre, 2 de la matinada — Dia 1

D'aquí a quatre hores comença la gran aventura. Fins ara hem viscut domesticats, dins les nostres gàbies més o menys grans, però gàbies al cap i a la fi.

L'ésser humà està fet per als espais oberts. Necessita perdre la mirada a l'horitzó, amb el cel com a únic sostre. Casa seva són els boscos, les roques, els camins que ningú no ha trepitjat encara. L'aire pur és l'únic wifi que necessita per connectar amb el que és important de veritat.

Abans que surti el sol, qui escriu aquest diari i el seu fidel amic Miquel sortiran del poble per tornar a ser salvatges. Quan es confirmen les restriccions que tothom tem, ja serem fora del món civilitzat.

Les nostres úniques notícies seran les que ens arribin a través dels ocells, del vent que fa murmurar les branques dels pins, del tro i de la pluja.

Ens hem proposat viure a la muntanya com a homes primitius que només necessiten de la mare natura per subsistir. Més enllà dels sacs de dormir, de les navalles de camp

i d'una cantimplora per a cadascú, fora d'aquest diari i tres bolígrafs, per a tota la resta només comptarem amb l'ajuda de les nostres mans i del propi enginy.

He anotat a les darreres pàgines d'aquest quadern tot el que donen els boscos del Montseny a la tardor.

Menjarem castanyes, que els primers dies seran la base de la nostra alimentació, així com arrels, bolets i alguns petits tubercles que ofereix el bosc. Els qui els han tastat asseguren que no tenen un gust gaire diferent al de les patates.

Pel que he llegit sobre alimentació, no és possible tenir energia durant gaires dies sense menjar una mica de proteïna. Per tant, sentint-ho molt pels nostres germans animals, ens haurem de fabricar arcs i fletxes per poder caçar. També idearem estris rudimentaris per a la pesca.

Dormirem cada nit al ras, amb els estels com a sostre, tret que les tempestes ens obliguin a buscar refugi entre les roques.

Ens rentarem als rierols, que també calmaran la nostra set. Des de la nostra condició d'animals, no hauríem de necessitar res més que allò que ens doni la terra.

En els meus últims instants com a urbanita, abans d'intentar dormir un parell d'hores, escriuré una carta de comiat a la meva família.

Després de pensar-ho molt i d'estripar-ne diversos esborranys, he decidit deixar als meus pares la reflexió més famosa de H. D. Thoreau al seu llibre *Walden o la vida als boscos*, que parla de per què va marxar de la ciutat per tornar a la natura.

La copiaré literalment, citant l'autor i afegint al costat «+ Toni».

Tot i que Thoreau tenia una cabana, ell va aconseguir viure dos anys, dos mesos i dos dies enmig de la natura. Nosaltres ens proposem un repte més modest: resistir dues setmanes, que sempre podrem ampliar si hi ha signes que el confinament continua.

Tant de bo ho aconseguim.

Tinc por i, alhora, soc feliç.